

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Urtos/2/2019
Identifikačné číslo spisu:	9019200008
Dátum vydania rozhodnutia:	19.02.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:9019200008.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Patrika Príbelského PhD. a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci odsúdeného T. W. na neverejnom zasadnutí dňa 19. februára 2019 v Bratislave, o sťažnosti odsúdeného T. W. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 11. decembra 2018, sp. zn. 3Ntc/2/2013, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného T. W. s a z a m i e t a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) napadnutým uznesením podľa § 18 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z., § 416, § 417 ods. 1 Tr. por. a § 68 ods. 2 Tr. zák. vyslovil, že odsúdený T. W. sa v skúšobnej dobe uloženej mu uznesením Krajského súdu v Bratislave z 15. decembra 2015, sp. zn. 3Ntc/2/2013, pri podmienечnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody vo výmere 7 rokov, uloženého mu rozsudkom Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, sp. zn. 051 Hv 56/11 z 2. septembra 2011 v spojení s rozsudkom Vrechného krajského súdu Viedeň, sp. zn. 19Bs 8/12h z 30. januára 2012, ktorý bol uznaný rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 6. júna 2013, sp. zn. 3Ntc/2/2013 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Urto/4/2013 zo 17. júla 2013 neosvedčil a trest vo výmere 2 roky, 3 mesiace a 14 dní vykoná.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že T. W. v priebehu skúšobnej doby nevedol riadny život, keď ani nie po uplynutí siedmich týždňov od podmienечného prepustenia (15. decembra 2015) spáchal ďalšiu majetkovú trestnú činnosť v období od 29. januára 2016 do 5. mája 2016, pre ktorú bol odsúdený rozsudkom Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, Rakúska republika, sp. zn. 122 Hv 88/16d z 21. novembra 2016, ktorý bol uznaný rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Ntc/9/2017 tak, že čiastočne bol uznaný a vykonaný na území Slovenskej republiky. Skutky, pre ktoré bol uznaný vinným a odsúdený, spáchal počas plynutia skúšobnej doby podmienечného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

Proti uzneseniu krajského súdu podal bezprostredne po jeho vyhlásení, v zákonnej lehote, riadne a včas, sťažnosť odsúdený T. W.. V dôvodoch sťažnosti poukázal na to, že predmetnej trestnej činnosti sa

dopustil pod vplyvom ťažkej drogovej závislosti. V priebehu výkonu trestu v Rakúskej republike sa z tejto závislosti liečil v špecializovanom ÚVTOS na dobrovoľnej báze, pričom záver liečenia bol, že liečba prebieha úspešne a je nízky predpoklad drogovej recidívy a v prípade jeho osoby ide jednoznačne o priame prepojenie jeho závislosti a kriminality. Poukázal na rozhodovaciu činnosť súdov Rakúskej republiky s tým, že sa má pristupovať k nemu ako k chorej osobe, avšak s chorobou liečiteľnou a teda sa má upustiť od ďalších perzekúcií. Požiadal preto o rozhodnutie, že sa v skúšobnej dobe osvedčil, lebo je pripravený sa opätovne zaradiť do spoločnosti a viesť riadny život. V ďalšom však poukázal na to, že v danej veci nie je možné konať, nakoľko vykonáva toho času trest cudzieho súdu, ktorý mu bol čiastočne uznaný Krajským súdom v Bratislave, sp. zn. 3Ntc/9/2017, z čoho je zrejmé, že bol odovzdaný do Slovenskej republiky podľa Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV a v zmysle článku 18 ho nie je možné stíhať, odsúdiť, ani inak pozbaviť osobnej slobody za iný trestný čin spáchaný pred jeho odovzdaním. S odovzdaním nesúhlasil a ani sa nevzdal uplatnenia zásady špeciality. Tým, že krajský súd svojim uznesením rozhodol, že zvyšok trestu vykoná, ho inak pozbavil slobody, čím došlo k porušeniu článku 18 ods. 1 Rámcového rozhodnutia rady. Nie je možné v danej veci z týchto dôvodov konať.

Prokurátor sa k sťažnosti odsúdeného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť a zákonnosť napadnutého uznesenia, ako aj správnosť konania, ktoré mu predchádzalo, pričom zistil, že sťažnosť odsúdeného T. W. nie je dôvodná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiadne pochybenia alebo nedostatky takého charakteru, ktoré by odôvodňovali iné závery ako tie, ktoré v napadnutom uznesení správne odôvodnil Krajský súd v Bratislave.

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 6. júna 2013, sp. zn. 3Ntc/2/2013 bol na území Slovenskej republiky uznaný rozsudok Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, Rakúska republika, sp. zn. 051 Hv 56/11 z 2. septembra 2011 v spojení s rozsudkom Vrchného krajského súdu Viedeň, sp. zn. 19 Bs 8/1h z 30. januára 2012 v časti, ktorou bol T. W. uznaný za vinného zo zločinu ťažkej krádeže vlámaním za účelom zárobku z časti dokonanej a z časti v štádiu pokusu podľa § 127, § 128 ods. 2, § 129 č. 1, § 130 štvrtý prípad a 15 Trestného zákonníka Rakúskej republiky a odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov s tým, že trest odňatia slobody vykoná v Ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo 17. júla 2013, sp. zn. 3 Urto 4/2013 zamietol odvolanie odsúdeného T. W. proti vyššie uvedenému rozsudku.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 15. decembra 2015, sp. zn. 3Ntc/2/2013 podmienene prepustil T. W. z výkonu trestu odňatia slobody a podľa § 68 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu v trvaní 30 mesiacov. Skúšobná doba podmienene prepustenia začala plynúť 15. decembra 2015 a plynula do 15. júna 2018.

Krajský súd v Bratislave po uplynutí skúšobnej doby podmienene prepustenia zistil, že T. W. bol odsúdený rozsudkom Krajského súdu pre trestné veci Viedeň z 21. novembra 2016 z trestného činu ťažkej profesionálnej krádeže vlámaním podľa §§ 127, 128 ods. 1 č. 5, § 129 ods. 1 č. 1, § 130 ods. 2 druhý prípad, 15 Trestného zákonníka, priestupku zatajenia listín podľa § 229 ods. 1 Tr. zákonníka, priestupku odcudzenia bezhotovostných platobných prostriedkov podľa § 214e ods. 3 Trestného zákonníka a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 6 mesiacov, a to pre skutky ktorých sa dopustil v rozpätí od 29. januára 2016 do 5. mája 2016, teda v priebehu skúšobnej doby podmienene prepustenia. Uvedené rozhodnutie bolo uznané na území Slovenskej republiky rozsudkom z 23. januára 2018, sp. zn. 3Ntc/9/2017 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu zo 14. marca 2018, sp. zn. 3Urto/2/2018.

Krajský súd v Bratislave na verejnom zasadnutí vykonal dokazovanie a dospel k správne mu záveru, že odsúdený T. W. sa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia neosvedčil a zvyšok trestu odňatia slobody v trvaní 2 roky, 3 mesiace a 14 dní vykoná.

Z predloženého spisového materiálu je nesporné, že T. W. v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia, ktorá plynula od 15. decembra 2015 do 15. júna 2018, nevedol riadny život, keďže sa v dňoch od 29. januára 2016 do 5. mája 2016 celkovo 13-timi skutkami dopustil ďalšej trestnej činnosti, za ktorú bol odsúdený.

Podľa § 68 ods. 2 Tr. por. ak podmienne prepustený viedol v skúšobnej dobe riadny život a plnil uložené obmedzenia a povinnosti, súd vysloví, že sa osvedčil; inak rozhodne, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby, že zvyšok trestu vykoná.

Podmieneným prepustením sa dáva možnosť odsúdenému, aby preukázal, že nepodmienený výkon trestu odňatia slobody nie je potrebný a účel trestu možno dosiahnuť aj trestom na slobode, s uložením primeranej skúšobnej doby. Pokiaľ má podmienne prepustený viesť v skúšobnej dobe riadny život, znamená to, že rešpektuje právny poriadok a neporušuje právne normy. Ak však tieto závažným spôsobom poruší, najmä tým, že spácha úmyselný trestný čin - ako aj v danom prípade - svedčí to o tom, že podmienne prepustenie nesplnilo svoj cieľ a je potrebné, aby odsúdený vykonal aj zvyšok trestu odňatia slobody. Za daného stavu je nutné konštatovať, že prvostupňový súd rozhodol v súlade so stavom veci a zákonom.

Odsúdený T. W. v sťažnosti v podstate len zopakoval dôvody, na ktoré poukázal už pred súdom prvého stupňa a tento sa s nimi náležite aj vysporiadal.

V prvom rade je potrebné uviesť, že krajský súd správne prihliadol na odsúdenie T. W. napriek tomu, že ide o odsúdenie iného členského štátu EÚ, a to v súlade s ustanovením § 7b ods. 2 Tr. zák. Pokiaľ však odsúdený žiada, aby sa prihliadalo na to, že trestnej činnosti sa dopustil pod vplyvom drogy, súd nemôže takejto žiadosti odsúdeného vyhovieť, nakoľko v danom štádiu sa nerozhoduje o vine a treste. Súd posudzuje, či odsúdený viedol riadny život v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia, pričom je nutné konštatovať, že túto podmienku odsúdený nesplnil a dopustil sa úmyselnej trestnej činnosti.

V konečnom dôsledku nie je možné akceptovať ani námietku odsúdeného, ktorý tvrdí, že dochádza k porušeniu zásady špeciality. Správne už krajský súd poukázal na zmysel zásady špeciality, ktorým je obmedzenie právomoci štátu, do ktorého bola osoba vydaná z iného členského štátu na výkon trestnej sankcie s tým, že táto nemôže byť trestne stíhaná, odsúdená a nemôže byť obmedzená jej osobná sloboda za trestné činy, ktoré táto osoba spáchala pred odovzdaním, na ktoré sa odovzdané rozhodnutie nevzťahovalo. V danom prípade odsúdený T. W. už nie je stíhaný, ani odsúdený v ďalšom (novom) konaní, ale ide o pokračovanie vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý už vykonával a z ktorého bol podmienne prepustený. Na daný prípad sa zásada špeciality v tomto štádiu konania nevzťahuje, nakoľko nejde o obmedzenie osobnej slobody súvisiace s novým trestným stíhaním, či odsúdením, ani s výkonom nového trestu odňatia slobody.

Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky, nezistiac podmienky na zmenu napadnutého uznesenia, postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdeného T. W. ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.